

Op een Paulusdag

Zijn haren wiegend in de wind
gelijk het Brabants rijpe koren
nadert een ruiter heel gezwind
maar wij voelen ons verloren.

Geen oogopslag wordt hem gegund
een hond alleen blaft verontrust.
Niemand verwacht zich aan een stunt
waarmee ons lijden wordt gesust.

Wat drijft een vreemde, onbezonnen
hij lijkt naïever dan de rest.
Waaraan is hij toch begonnen
hier vindt hij toch maar dood en pest.

Bij elke hoefslag komt hij nader,
zijn lans kliëft door de ijle lucht.
Stilaan klit het volk tegader,
niemand spreekt of maakt gerucht.

Ik voel me beter, roept een kind
en grijpt de man bij zijn wambuis,
vraagt: Wie heeft me zo bemind?
Hij slikt een keer en slaat een kruis.

De ruiter gespt zijn tassen los
en zet die zacht neer naast de heg.
Dan stijgt hij op zijn briesend ros
hij wuift en rijdt spoorlags weg.

Was het een ruiter van de dood?
Wat is het dat hij heeft gebracht?
We vinden niets dan roggebrood,
niemand had zoiets verwacht.

Dankt allen Paulus, mens en dier
eet al wat hij ons heeft gegeven
en jaag de pest weg ver van hier
laat ons smullen om te leven!

De ploeg

Met een gulzige appetijt
naar de zomerse oogst
smakken de lemen voren open
op dwingend verzoek
van elk zilveren mes
dat de gerimpelde aardhuid slijt
en sappig diep verkneedt.

Dan verheft zich fier en trillend
maar vol gedreven kracht
de vijfvoudige ploeg
wuiwend naar de horizon
gereed om toe te slaan
andermaal, herhaald opnieuw.

Een beeld van de boer
te klein voor het weidse land
flitst even als in een lachspiegel
vijf keer, tergend vluchtig
tegen de beladen hemel.

Onverhoeds braakt de zwarte pijp
een wolk roet in de zwoele wind
en de beitels ploffen in de aarde
op zoek naar de bron in de zon
die knipoogt door de nevel.

Dag wandelaar

Soms dans ik dartel
in kronkels en meanders,
dan weer gerust en burgerlijk
als de boer in zijn zondagse pak.

Soms ben ik onbedwingbaar breed
en koester de laagste kouters
en dek ze statig en beheerst
en spiegel de wilg naast de populier.

Ik houd van mijn bedding hier
en kronkel zo veel ik kan
om hier te mogen blijven
eer ik me verlies in de Denderwond.

Zelfs de Seine vlucht Parijs
na één fraaie snelle bocht
en zucht dan verder naar de zee,
daar doe ik niet aan mee.

En als de molenaar kleppen sluit
mag ik bruisen en spatten
vol geweld, omdat het alleen
mijn kracht is, die dan telt.

De Mark

Thuiskomst

Weer ben ik terug van een verre reis
naar zee of bergen, zon of ijs,
En dompel ik me in eigen streek :
het lieflijk golvende Tollembeek.

En ondanks tractoren en oogstmachines
snuif ik bloemen en tanines
en verafgod ik weer de kilte
in dit verklaard gebied van stilte.

Waar men in het weekend zijn grasveld maait
en 's nachts ook volop oogst en zaait,
waar de jeugd ongeremd op brommers snort
en mijn buurman op de zijne knort.

En eer de zon komt voor de maandag
ziet men aan 't station de auto's staan
die heel vroeg hierheen zijn gekomen
en me wekten uit mijn dromen.

In de villawijk bij het middelste kavel
pronkt een molenromp wit als een navel
die me teruggooit naar de tijd
van trekpaard en noeste landarbeid.

Als mijn oog rust op het monument
voor gesneuvelden die niemand meer kent
en ik de lege blik zie van een soldaat
klinkt achter mij: Bloemkool ! Tomaat !

En 's zondags luidt de klok van de kerk
want de pastoor doet hier nog zijn heilig werk.
Prompt fietsen veel mannen weg van huis
langs de kapellen maar geen kerk of kluis.

Wie geen auto heeft en iets wil kopen
heeft pech wanneer hij last heeft met lopen
want er zijn geen winkels meer bij de deur

en je moet naar Galmaarden voor 't gesleur.

Daar vind je het beste brood, de beste hespen
en in 't containerpark het meeste wespen.
Daar is de markt, gezelligheid eerste klas
bij het frietkot en ook op een terras.

Ik ben er thuis, en zoals bij alle mensen
leven hier verdrongen en verhoorde wensen,
en al denk ik het is wel niet ideaal,
toch is dit ons leven, van ons allemaal ...

Stilte

Je koestert mij
zodra de motor zwijgt
en het beeldscherm flitst
naar zwart
midden in het derde journaal
van de nacht.

Je bent mijn vriend
wanneer de sussende zeebries
de laatste golf uitdooft
op het strand.

Je kwetst mij
te diep voor goede woorden
als ik hoor
dat mijn vader niet meer ademt.

Hot Air

De atmosfeer, ze ademt sfeer:
Zangen die galmen, heen en weer,
dwalen over het dal van Walhalla,
walmen lager dan het koor van Skala,
en stijgen hoog tot a capella.

Ze kunstelen gospel tot bluesy jazz
wel spiritueler, geen razzamatazz.
Stemmen doen je baden in je zweet
en koelen je adem veel te heet